

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1336937/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליעזר איגרא, הרב שלמה שפירא, הרב מיכאל עמוס

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ליאן קהת ועו"ד גילור ידידיה נחום)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עמנואל שרעבי)

הנדון: מתי חייב בית דין אזורי לפעול לפי הנחיית בית הדין הגדול ומתי רשאי הוא לומר כי יש מנוע הוא, הלכתית, מלעשות כן?

החלטה

א. בפסק דיננו שניתן בט' במרחשוון התשפ"ג (3.11.22) בערעורה של המערערת על פסק דינו של בית הדין הרבני האזורי פתח תקווה (הרכב ב) קבענו כי הערעור מתקבל וכי אף שאין המשיב חייב לשאת בתשלומי המשכנתא או תשלומים אחרים בגין רכישת דירת המערערת, המשמשת אומנם גם למגורי הילדים המשותפים אך מהווה הון של המערערת, שקנתה האם, מכל מקום חייב הוא בתשלומי מדור ילדיו, אף שלמערערת – האם יש מדור משלה (היינו הדירה האמורה), ואין היא מחויבת לאפשר את מדור הילדים, שהאב חייב לשאת בעלותו, במדורה ללא תמורה.

הורינו כי נוכח האמור יישא המשיב (בנוסף למזונות שבהם חויב בבית דין קמא ושלא נדונו בערעור זה) במדור ילדיו בסך 40% מדמי שכירות דירת ארבעה חדרים, באזור שבו גרו הצדדים בעבר ושהאם ממשיכה לגור בו.

ב. המערערת עתרה לפתחנו בבקשה לתיקון והשלמת פסק הדין באופן שבו ייכלל בו גם חיוב בסכום מוגדר והוראת שלום אופרטיבית בהתאם לעיקרון האמור.

לאחר תגובה ואף תגובה לתגובה ניתנה החלטת אחד החתומים מטה (מי"א בכסלו התשפ"ג – 5.12.22) שבה נקבע והוכהר בין השאר כדלהלן (ההדגשות אינן במקור):

בפסק דיננו נקבע העיקרון בנוגע לחובת מדור הקטינים בענייננו ואף בנוגע לדרך חישובו.

משמעות הדברים היא כי המשך הטיפול בעניינם של הצדדים ויישום פסק דיננו, לרבות בכל הנוגע לשמאות והערכת עלות שכר הדירה בדירה באזור ובגודל הרלוונטיים – הן עתה והן בעתיד, שהרי מדובר בעלות משתנה ודינמית – ייעשה בבית הדין האזורי.

הסיבות שבגינן אין בית דיננו 'גומר את המלאכה' אלא מותירה כאמור לבית הדין האזורי הן: 1. ההנחה כי בית הדין האזורי מצוי יותר בנתונים הרלוונטיים ומכיר שמאים המתמצאים באזור וכו'; 2. הדינמיות של העניין, כאמור לעיל, שבשלה אין מדובר בהחלטה שתינתן 'אחת ולתמיד' אלא בעניין שככל שלא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יגיעו בו הצדדים להסכמות יצריך עדכונים בהחלטות שיפוטיות עתידיות, שמן הראוי שיינתנו בידי הערכאה הדיונית.

בהקשר זה צודק המשיב בדבריו כי המקובל הוא כי המשך הטיפול נעשה בבית הדין האזורי. עם זאת, שלא כעמדת המשיב, אין מניעה כי בית הדין הגדול כן ייתן הוראה אופרטיבית בנוגע לתשלום, לפחות בנוגע לזמן הקרוב.

בהקשר זה יש צדק לכאורה בטענת המערערת כי יש צורך לקבוע סכום מוגדר שישולם עתה מבלי לעכב את קביעתו עד לקיום הליך נוסף בבית הדין האזורי. יש היגיון וצדק לכאורה בקביעת סכום מוגדר עתה, כשבנוגע לטווח הזמן הקרוב אין תוקף לטעם השני שאמור לעיל לעניין הותרת העניין בידי בית הדין האזורי, וכשעדכונים עתידיים אכן ייעשו בעתיד בבית הדין האזורי, בהתאם לעקרונות שנקבעו בפסק דיננו, וכשלגביהם לא תימצא המערערת במצב שבו אין היא מקבלת תשלום בעבור המדור כלל עד לתומו של ההליך, שהרי תזכה על כל פנים לתשלום שייקבע עתה, ובעיכוב שיחול, אם יחול, רק בנוגע לעדכון.

בנוגע לכך לא מצאנו תשובה בדברי המשיב.

כן צודק המשיב בדבריו כי בית הדין האזורי חייב לפעול בהתאם להוראות בית הדין הגדול, אף אם דעתו שלו שונה [...] אין מקום להוראה על העברת הדיון בעניינם של הצדדים להרכב אחר בבית הדין האזורי [...]

ג. בהחלטה מיום י"ט בכסלו התשפ"ג (13.12.2022) לאחר סקירת האמור עד כה, הבהרנו עוד (גם כאן אין ההדגשות בהכרח כבמקור):

המערערת ביקשה כי נבהיר גם כי תחולת פסק דיננו היא רטרואקטיבית מספטמבר 2021. גם לעניין זה לא הגיב המשיב.

הבקשה כשלעצמה צודקת היא, ואף שהדברים צריכים להיבחן בכל מקרה לפי נסיבותיו, על דרך כלל חיוב במזונות, או בענייננו במדור, צריך להיפסק ולחול (ככל שאכן התקבלה התביעה) למן מועד הגשת התביעה והיווצרות העילה לה, היינו המועד שבו קיימים שני הדברים גם יחד. לרוב העילה קודמת להגשת התביעה, אך בענייננו תבעה המערערת מדור עוד טרם רכשה את הדירה המשותפת ודירה בה עם הילדים, ומכאן שסדר הדברים שונה במקצת, מכל מקום ברובד המהותי: בית הדין קמא קבע בשעתו כי כל עוד הילדים דרים עימה בדירה המשותפת מוקדם הדבר מכדי לדון בתביעה. לאחר שהמערערת רכשה את הדירה ביקשה שוב כי עתה ייקבע החיוב בהתאם לתביעתה. מאחר שתביעה הוגשה עוד קודם תחילת מגורי האם עם הילדים בדירה בהיותה דירתה שלה, הרי שבעת היווצר העילה, היינו בעת תחילת מגוריהם עימה בדירה כשזו שייכת לה, כבר קמה עילת חיוב וכבר ברור היה שאין 'מחילה' מצד המערערת או הסכמה כי הילדים ידורו עימה חנם.

לפיכך ברובד העקרוני אנו מקבלים את בקשת המערערת ומבהירים כאמור.

עם זאת בעניין זה לא ניתן הוראות אופרטיביות.

החיוב הרטרואקטיבי, שלא כחיוב השוטף, אינו 'דחוף', ולעניין גבייתו יש לשקול גם את יכולות המשיב לפורעו ואת האפשרות לפריסת החוב שהצטבר [...] וכמו כן יש לבחון את עלות שכר הדירה בתקופה המדוברת, עלות שאפשר שהייתה נמוכה מעלותו היום.

בחינה זו צריכה אכן להיעשות בבית הדין האזורי ואין הצדקה שתיעשה בבית דיננו [...] חיובו של המשיב במדור ילדיו, על פי העקרונות שבפסק דיננו, חל

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עקרונית באופן רטרואקטיבי מעת היות הדירה שבה דרים המערערת והילדים לדירה שבבעלות המערערת בלבד (היינו מעת השלמת רכישת הדירה על ידה. נציין כי המערערת ציינה כאמור את ספטמבר 2021, ועל כן החיוב לא יחול מכל מקום ממועד מוקדם למועד זה – אף שייתכן שהשלמת הרכישה קדמה למועד זה, שבבקשה צוין רק כמועד שבו החלה לפרוע בפועל את הלוואת משכנתה, וכפי האמור בפסק דיננו לא הלוואה זו היא עילת החיוב – שכן בכל הנוגע למועד מוקדם למועד זה אין תביעה וייתכן שיש 'מחילה').

עם זאת הוראות אופרטיביות בעניין זה ייתן בית הדין האזורי לאחר שיבחן את עלות שכירות הדירה בתקופה שמאז ועד עתה, ולאחר שיבחן אם יש הצדקה לפריסת חוב עבר זה לתשלומים או הסדר אחר לפי העניין ולפי שיקול דעתו של בית הדין האזורי.

ד. עתה לפנינו בקשת המערערת כי למרות האמור יפסוק בית דיננו את החיוב הרטרואקטיבי הלכה למעשה, וזאת בשל הימנעותו של בית הדין קמא להיזקק לכך, כפי שנימק בית הדין קמא בהחלטתו דלהלן:

בקשת המבקשת לבחינת חיוב מדור הקטינים למפרע מחודש ספטמבר 2021 לאור החלטת בית הדין הרבני הגדול שהעמיד את חיוב מדור הקטינים מכאן ואילך על סך 2,200 ש"ח.

לדעתו של בית הדין הגדול יש לחייב את המשיב במדור הקטינים הגם שהאשה היא בעלת הדירה, ודחה בערעורו את פסיקתנו כי יש לפטור את האב ממדור הקטינים בנסיבות אלה.

בית הדין הרבני הגדול בהחלטתו האחרונה בערעורה של המבקשת הורה להחזיר את התיק אלינו לצורך בחינת גובה המדור למפרע, וזאת בניגוד לעמדתנו ונימוקינו ההלכתיים שכתבנו בהרחבה בפסק הדין שניתן בתיק.

בכללי האתיקה לדיינים תשס"ח – 2008 סעיף 5(ד) נקבע כי:

אם סבר דייין כי קיימת לפניו מניעה הלכתית לפעול בהתאם להוראת בית הדין הרבני הגדול יכתוב את נימוקיו לכך ויעביר את נושא העניין לבית הדין הרבני הגדול כדי שימשיך בדבר המשך הטיפול בתיק.

בנסיבות אלה, אנו, חברי מותב בית הדין האזורי, מנועים לפי ההלכה מלטפל בנושא זה של בחינת דמי מדור קטינים.

אנו סבורים כי לפי ההלכה אין לחייב כאן בדמי מדור – והואיל וכבוד בית הדין הרבני הגדול בהרכבו הנוכחי סבור אחרת, בידו הסמכות החוקית (ולפי דעתו, גם ההלכתית) לבחון ולפסוק את דמי המדור למפרע – כשם שהוא אכן פסק וחייב בדמי מדור מכאן והלאה כנ"ל, מבלי להיזקק לבחינתו של בית הדין האזורי.

בקשת המבקשת אפוא נדחית, ועליה לפנות בשנית אל בית הדין הרבני הגדול.

אין אנו נזקקים לבקש את תגובת המשיב לדברים מאחר שכפי שייאמר להלן אין בדעתנו להיעתר לבקשה כפי שהיא ולפסוק את חיוב המדור הרטרואקטיבי – מחד גיסא, וידועה לנו זה מכבר עמדת המשיב, שהובעה בתשובתו לבקשתה הקודמת של המערערת והובאה בהחלטת בית דיננו שצוטטה לעיל, שלפיה מן הראוי כי ההכרעה בעניין תיעשה בבית הדין האזורי, וכאמור באותה החלטה – אף אנו סבורים כי הצדק עם המערער בעניין זה במישור העקרוני. ומאידך גיסא – ברי כי פסיקה צריכה להינתן וכי בית הדין קמא סבור שאין הוא יכול ליתנה, כדבריו בהחלטה האמורה (ולמותר לציין כי עיינו בתיק בית דין קמא, וממנו אף העתקנוה, ולא הסתמכנו על ציטוטה בדברי המערערת).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ה. סבורים אנו כי שוגה בית דין קמא בהימנעותו מלפסוק בעניין דמי המדור הרטרואקטיביים ושוגה הוא גם בהבנתו את הוראה כללי האתיקה שאותם ציטט או ביישומו אותם.

נזכיר תחילה כי סעיף 5(ד) לכללי האתיקה, שאותו ציטט בית הדין קמא אינו מסתכם במובאה שהביא ממנו בית הדין קמא ואינו פותח בה, מובאה זו אינה ה"כלל" שבסעיף זה אלא "היוצא מן הכלל", וכך היא לשונו של הכלל:

איתלותו של הדיין אין משמעה פטור מלקיים הוראה של בית הדין הרבני הגדול שניתנה במסגרת ערעור על פסק דין או החלטה של הדיין, גם כשזו אינה נראית בעיניו, ועליו לבצע את הוראת בית הדין הגדול.

רק לאחר "כלל" זה בא היוצא מן הכלל.

ראוי היה לבית דין קמא שיפרט ויסביר מתי לדעתו אמור הכלל. ואם סבור הוא כי לעולם אין הכלל נכון וכי לעולם אם סבר בית הדין האזורי אחרת מבית הדין הגדול קיימת מניעה הלכתית לפניו מלפעול בהתאם להוראת בית הדין הגדול ופטור הוא משום כך מן החובה לבצע את הוראת בית הדין הגדול, הרי שהיה ראוי שיאמר בפירוש כי לדעתו פטור הוא מקיום הוראתם זו של כללי האתיקה משום שהיא, לדעתו, מנוגדת להלכה, ואל יתלה עצמו במובאה העוסקת ביוצא מן הכלל תוך העלמת היותו של זה יוצא מן הכלל וללא ביאור מדוע המקרה שלפניו נופל בגדרי היוצא מן הכלל ולא בגדריו של הכלל.

אכן לגופו של עניין לא נכחד כי אין זה המקרה הראשון, וחוששים אנו כי גם לא האחרון, בתולדות בתי הדין הרבניים שבו נקט בית דין אזורי גישה שלפיה מעמדו ביחס לפסק דינו של בית הדין הגדול הוא בבחינת "פטור (אבל) אסור" – פטור מן החובה לקיים את הוראות בית הדין הגדול, ואסור לקיימה כיוון שדעתו ההלכתית שונה היא.

ישבו על מדוכה זו, תוך סקירת הבעייתיות שבגישה מעין גישת בית הדין קמא שבנדון דנן, הגר"ש דיכובסקי בספרו לב שומע לשלמה (חלק ב סימן לז), וראה עוד בדבריו הנכוחים והחריפים בכנס הדיינים התשע"א, הגר"א לביא בנימוקיו לפסק הדין בתיק 938836/12 וכמובא בספרו עטרת דבורה (חלק ג סימן ח) ועוד, עיין שם בהרחבה ואין כאן המקום להאריך.

דעתנו היא כי כלל הדבר הוא כי לפחות בכל הנוגע לדיני ממונות שבהם ודאי הוא שמועילה קבלת הצדדים או קבלת הציבור ועל כך מושתתת אפשרות הערעור הרי שאין כל מניעה שדיין הסבור אחרת מפסק דינו של בית הדין הגדול יפעל על פי אותו פסק דין, שכן הצדדים קיבלו עליהם – במישרין או בעקיפין, מכוח קבלת הציבור – את פסיקת בית הדין הגדול, ככל שיוגש ערעור על פסיקתו של בית הדין האזורי, ומשקיבלוה על עצמם הרי היא הדין המחייב לגביהם אף אם נניח שמעיקר הדין לא כך הוא (אלא כדעתו של בית הדין האזורי).

לו היו הצדדים שלפנינו מקבלים עליהם בהסכם כי האב ישלם למדור ילדיו ללא תלות בשאלה אם יש לאם מדור בבעלותה או אין לה מדור כזה – דומה שאין ספק כי בית הדין האזורי, למרות דעתו שלפיה כשהילדים דרים בבית האם פטור האב משלם למדור, מן הדין, היה מחייב את האב בפועל מכוח ההסכם, ובמידת הצורך היה מקיים הליך כדי לברר מהי עלותו של המדור, ומחייב בפועל על פי תוצאת אותו הליך – מכוחו של ההסכם.

וכשם שהיה נוהג בית הדין האזורי במקרה זה – כך היה עליו לנהוג גם בענייננו. אין הוא חייב לקבל את דעתנו ההלכתית, ואף בהחלטתנו הקודמת כתבנו כי מצידו רשאי ואף צריך הוא לפסוק כשיטתו העקרונית גם במקרה הבא, הדומה למקרה זה, שיבוא לפניו. אך במקרה ספציפי שבו הוגש ערעור ונפסק בו הדין: גם אם אין זה עיקר הדין לדעת בית הדין האזורי, זהו הדין לגבי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

צדדים אלה לפחות מכוח התקנות שעליהן הושגת בית הדין הגדול ומכוח קבלת הציבור המבוטאת בהן.

ו. אכן, בענייני איסור והיתר קבלת הציבור עליהם רב ומורה פלוני, מרא דאתרא, וכיוצא בכל אלה, ובכלל זה קבלתו את בית הדין – אף שהיא מחייבת כל אחד ואחד מהציבור, יש מקום לדון בה שאינה מחייבת מורה הוראה אחר שהעניין נדון גם לפניו, שמכיר הוא את פרטיו באותה מידה עצמה ודעתו ההלכתית שונה.

כך סבר לעניין זה מרן הגר"א שפירא בפסק דינו בתיק 520/תשכ"ו, כפי שהביא גם הגר"א לביא (שם) וראה עוד במובא על פיו בדברי הגר"ש דייכובסקי (שם).

ואף שגם על כך יש לדון ולהשיב (וראה במה שהביא הגר"א לביא שם גם מדברי הגר"מ אליהו והגר"י בבליקי שישבו עם הגר"א שפירא בדין בפסק הדין הנ"ל) – מכל מקום בעניינים אלה יכול הדיין לסבור כי על פי ההלכה אסור הוא לנהוג כהוראת בית הדין הגדול שלדעתו שגויה היא (והלא אפילו ב'בית הדין הגדול' במובנו המקורי, בסנהדרין הגדולה שהוראותיה מחייבות את כל ישראל ושדין המורה בניגוד להן עשוי להיחשב 'זקן ממרה' – יש שגם אם אין הוא רשאי להורות כדעתו, אין הוא רשאי לעשות למעשה, לקולא, בניגוד לדעתו, ואם עשה קרוי הוא 'טועה במצווה לשמוע דברי חכמים', ואם נתברר הדין שלא כהוראת הסנהדרין – מביא הוא חטאת לעצמו ואינו נכלל בחטאת הקהל – עיין במשנה הוריות דף ב, א ובגמרא שם בע"ב, ואין כאן מקום להאריך בגררי דינים אלה).

בשל כך ולצורך כך נוסף בכללי האתיקה היוצא מן הכלל (שהשלכתו המעשית העיקרית היא לעניין אכיפת גירושין) שלפיו אם סבר הדיין כי יש מניעה הלכתית המונעת ממנו לנהוג בהתאם להוראת בית הדין הגדול – יחזיר את העניין לבית הדין הגדול.

אך בענייני ממונות, שאין חולק כי יש בהם אפשרות להתנות עליהם ולתקן תקנות:

משנוסדה מערכת בתי הדין ונתקבלה על ידי הציבור – ודיין הסבור שאין מערכת זו מחזיקה בידיה בכוחה של קבלת הציבור אל יכהן בה כלל, שכן לשיטתו אין הוא רשאי לדון בכפייה את מי שמבכר להתדיין בבית דין אחר – ומשנקבעה בה והתקבלה מכוחה של אותה הסכמה גם האפשרות לערעור, הרי שפסק הדין הסופי שלאחר הערעור הוא, ומשהוגש ונדון הערעור דווקא הוא ולא פסק דינו של בית הדין האזורי, הוא פסק הדין המחייב לגבי הצדדים המסוימים שבעניינם ניתן, שכן הוא שניתן על ידי בית הדין שאותו קיבלו עליהם והסכימו כי פסק דינו הוא שיחייב אותם גם אם סבור דיין אחר כי מוטעה הוא ואף אם כלפי שמיא גליא כדעתו של אותו דיין. וממילא זהו פסק הדין שעל פי ההלכה יש ליישמו לפחות לגבי צדדים אלה. ועיין פסקים וכתבים לגרי"א הרצוג (כרך ט סימן יג); משפטי עוזיאל (חושן משפט סימן א); ישכיל עבדי (חלק ג אבן העזר סימן ב וחלק ד חושן משפט סימן ב); ציץ אליעזר (חלק טז סימן 10); פסק דינו הנ"ל של מרן הגר"א שפירא ופסק דינו שבפד"ר חלק י (עמ' 180) ועוד וכמובא בדברי הגר"א לביא הנ"ל.

לא יאה בית הדין הגדול גרוע מ"שלושה רועי בקר" (משנה סנהדרין כד, א), שאם קיבלום עליהם הצדדים ופסקו הם את הדין – זהו הדין לגבי צדדים אלה, מחויבים הם לפעול על פיו, וגם בית דין מומחה שיבוא עניין הנובע מפסק זה לפניו יפעל על פיו ויאכוף על אותם צדדים את תוצאותיו, לא מפני ששלושת רועי הבקר גדולים ממנו אלא משום שפסקם הוא החל על צדדים אלה שקיבלו עליהם את פסקם של רועי הבקר, ופשוט הוא שכך הדין גם אם מלכתחילה דנו הצדדים לפני אותו בית דין אלא שמסיבה כלשהי הסכימו כי יוכלו לערער לפני שלושת רועי הבקר ופסקם הוא שיחייב. כל כהאי גוונא מחייב הוא פסק הדין וראוי הוא להיות מיושם על ידי דיני בית הדין האזורי אף אם לדעתם שגוי הוא ואף אם סבורים הם כי גדולים הם מדייני בית הדין הגדול הרי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שכהאי גוונא יש להם לקיים בעצמם מאמר חז"ל "אשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים" (ראש השנה כה, ב).

כלפי אלה אמור הוא ה"כלל" שבכללי האתיקה, ואין מקום לנהוג בהם כאילו היו חלק מן היוצא מן הכלל.

ז. על אף האמור ברי כי לא תצמח תועלת מהשבת העניין שוב אל אותו מותב בבית הדין האזורי הסבור, גם אם בטעות, כי אסור הוא לפעול על פי פסק דינו.

מאידך גיסא, אין מקום לקיום דיונים שלפי אופיים ומהותם מקומם הוא בערכאה הדיונית – בבית הדין הגדול. התנהלות כזו יכולה להתקיים אף היא כיוצא מן הכלל אך ככלל יש בה "שתיים רעות", האחת היא שלילת זכות הערעור מבעלי הדין, כך בענייננו אם יוכרע כי יישום פסק דינו העקרוני מצריך חיוב בסכום מסוים ויבקש אחד הצדדים לערער על כך; והשנייה היא העמסתם של דיוני הוכחות או בירורי מציאות, ובענייננו שמאויות וכדומה, על בית הדין הגדול שבדרך כלל תפקידו הוא בירור ההיבט ההלכתי משפטי בלבד, והזדקקותו לבירור העובדתי, לרבות קביעת מומחה שייתן חוות דעת, בחינת שאלות הבהרה העשויות להיות מופנות אליו ולעיתים גם חקירתו, ולא כל שכן בהינתן שהיכרותו של בית הדין הגדול עם הצדדים מוגבלת ואף היכרותו את המומחים המתמצאים במה שנוגע לאזורו של בית הדין האזורי, בענייננו שמאי מקרקעין – מוגבלת היא, מה שעלול לגרום להימשכות יתר של ההליך ולפגיעה בלתי צודקת בבעלי דין אחרים שעניינם כן אמור להתברר בפני בית הדין הגדול אך עשוי הוא להידחות ולהתעכב בשל הקצאת הזמן השיפוטי המוגבל לעניינם שמקומם בבית הדין האזורי.

כפי שאמרנו לעיל ואף בהחלטה קודמת, יש מקום לחריגה מהעברת המשך הטיפול אל בית הדין האזורי ככל שמדובר בהחלטה זמנית או דחופה שתחול עד לבירור המקיף שיערוך בית הדין האזורי. אולם בנוגע לחיוב הרטרואקטיבי לא בכך מדובר. ויתר על כן, לפי גישתו העקרונית של בית הדין האזורי דנן מסתבר כי גם בנוגע לחיוב השוטף – שאנו העמדנוהו על סכום ידוע באופן זמני תוך קביעה כי כל אחד מהצדדים יוכל לעתור לבית הדין האזורי בבקשה לקיים בירור יסודי ולקבוע סכום מדויק או אם יסבור בעתיד כי הסכום שנקבע אינו משקף עוד את עלות המדור לפי העקרונות שנקבעו בפסק דינו – עשוי בית הדין האזורי להימנע מלהכריע, וכרי הוא כי אין מקום כי כלל ההליכים העתידיים בענייני המדור ידונו מראש בערכאת הערעור.

נוכח כל האמור אנו קובעים כי עניינם של הצדדים יועבר לבית הדין הרבני האזורי בתל אביב, להרכב שיהיה נכון לפעול בתיק זה בהתאם לפסק דינו העקרוני של בית הדין הגדול וליישם אותו כנדרש.

אנו מעבירים את התיק לידי הרה"ג זבדיה כהן שליט"א, ראש אבות בתי הדין בתל אביב, כדי שיקבע את ההרכב שימשיך לדון בתיק.

ח. החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ג בשבט התשפ"ג (14.2.2023).

הרב מיכאל עמוס

הרב שלמה שפירא

הרב אליעזר איגרא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה